

Péter és Pál ünnepe

(június 29.)

Mt 16,13–19

„Te vagy Krisztus”

Az apostol fejedelmeknek tartott Szent Péter és Szent Pál két igen eltérő egyéniség volt. Mindketten jelentősen hatottak a római egyházközségre, mégis egyikük sem alapította. Június 29-én, közös vértanúságuk napján emlékezünk meg róluk. Pétert a hagyomány szerint fejjel lefelé feszítették keresztre, Pált pedig római polgárként karddal lefejezték.

Vértanúságuk emlékének ünnepét legkorábban 258-ból ismerjük. Péterről a vatikáni dombon, Pálról a Via Ostinense mellett lévő templomban, és mindkettőjükről a Szent Sebestyén katakombában emlékeztek meg, ahol sokáig az üldözések idején rejtgették ereklyéiket. A 4. században mindhárom helyen tartottak a keresztyének liturgikus megemlékezést. Három különböző régi miseszöveget ismerünk erről az ünnepről. Nagy Szent Leó pápa az 5. században arról írt, hogy e két szent tisztelete az egész földkerekségen elterjedt. A két apostol sírjai fölé épült a Szent Pál és Szent Péter-bazilika Rómában. Magyarországon az apostolfejedelmek és népek apostola címmel emlékeztek meg legkorábban róluk.

Máté evangéliuma nemcsak Péternek a most említett igen pozitív szereplését említi meg, hanem emberi gyarlóságát sem hallgatta el. Beszél Péter tagadásáról, és arról is, hogy Jézus életét féltve, mennyire emberi módon, és nem Isten szándéka szerint gondolkodott. Pál apostol leveleit a különböző egyházközségeknek és magán-személyeknek írta, nagy számban őrizték meg. Életéről, missziójáról és küzdelmeiről rengeteg adatot örökített Lukács az Apostolok Cselekedetei c. iratban. Ezek alapján azt mondhatjuk, hogy Péter és Pál nagyon eltérő egyéniségek voltak, még egymással sem mindig találták meg az összhangot, és a források nem törekedtek számos hibájukat, és igen nagy vétküket bemutatni.

A forrásos ősiségére utal, hogy nem a későbbi tiszteletük fényében mutatták be életüket, hanem a szemtanúk közvetlenségével beszéltek jóról és rosszról életükben. Életszentségüket nem saját maguknak, hanem Isten kegyelmének köszönhetik. Hús-vér emberek voltak, akik számos fizikai és lelki konfliktus árán értették meg

Jézus evangéliumát és saját küldetésüket. De attól kezdve, hogy megértették, nem hallgattak „testre és vérre” (Gal 1,16), hanem követték Isten üzenetét, és minden nehézséggel dacolva véghezvittek küldetésüket az Egyház javára.

Péter a nyugati egyházban az egyház egységének szimbóluma lett, Róma első püspökeként megalapozta a pápaságot, és alapvetően vezető irányító, jogi szimbólummá vált. Pál viszont a nyugati misszióban betöltött vezető szerepének és a ránk maradt leveleinek köszönhetően, alapvetően az Egyház missziós jellegét jelképezi. Ketten együtt a folyamatos misszió és a folyamatos egységre törekvés ikerprincípiumát fejezik ki. Már 8 pápa is felvette Pál apostol nevét, de Péter nevét még senki. Ennek oka, hogy minden keresztény tudja, a misszió most is éppen úgy folyamatban van, mint Szent Pál idejében.

Talán addig lesz az Egyház élő, aktív közösség, amíg folyamatosan misszionál, azaz evangelizál. Ha ez befejeződik, akkor következhet az egységre törekvés mélyítése. De úgy látszik, ez az időszak még messze van. A világon az emberek sok mindent mondanak Jézusról, amennyiben egyáltalán ismerik. Nevezik őt profétának, szuper sztárnak, esetleg a nyugati vallás alapítójának. Kevesen nevezik Messiásnak. Sőt még, ha nevezik is, kevesen értik meg, milyen feladatot is jelent ez számukra. Pál missziója közben írott leveleit soha nem tették levéltárba, hanem mindig komolyan olvasták, magyarázták, bár néha félreértették, amikor kijelentéseit az adott missziós feladatokra alkalmazták. Mindkét apostol géniusza él és hat az Egyházban. De soha senkinek eszébe sem jutott az, hogy összetéve őket Jézussal, a Mesterrel, a Messiással, az Isten Fiával. Vezetőként is két gyarló keresztényről van szó, akiket Isten kegyelme tett alkalmassá a rájuk váró feladatra, és erősített meg küldetésük végzésében. Az a tiszteletre méltó, hogy ezzel a kegyelemmel együtt tudtak működni.